

støttelse en Gang for alle til forhenværende Baadmand ved Klitmøller Redningsstation Christen Bak Madsen skulde forhøje hans aarlige Understøttelse med 375 Kr. Dette Forslag har Flertallet i Finansudvalget og den højtærede Forsvarsminister ikke villet tiltræde, fordi de mente, det vilde medføre farlige Konsekvenser. Det er netop, fordi vi have ment, at disse Konsekvenser skulde tages, netop fordi vi mene, at denne og lignende Understøttelser burde forhøjes i væsentlig Grad, at vi have stillet dette Underændringsforslag. Vi ere klare over, at vi godt kunde spare os at stille dette Forslag, for vi vide, at naar den højtærede Forsvarsminister erklærer, at han ikke kan tiltræde et Forslag af denne Art, saa følger Flertallet i Udvalget ham uvægerligt, og derfor maa vi ogsaa være klare over, at Forslaget vil blive forkastet her i Dag. Men jeg vil kun sige, at ved andre Lejligheder er hverken den højtærede Minister eller Udvalget saa bange for disse Konsekvenser. Der er det mærkelige, at naar det drejer sig om Bevillinger nedad, saa ser man altid Konsekvenserne, saa fortæller man, at hvis man forhøjer den ene Understøttelse, vil det medføre, at man ogsaa maa forhøje andre; men naar der derimod er Tale om at forhøje Understøttelser, der i Forvejen ere ret rigelige og rundelige og høje, saa er man ikke saa bange for Konsekvenserne deraf.

Det er saaledes, at hvis vi se paa Finanslovforslaget, saaledes som det nu vil gaa fra Folketinget op til Landstinget, saa ligner det i et og alt de Finanslove, som bleve vedtagne under Højres Styre. Det er saadan, at hvor de nuværende Ministre eller Administrationen fastsætter Beløbene, mærker man Smaalighed, naar det drejer sig om Bevillinger nedad, og Velvillie, naar det drejer sig om Bevillinger opad. Hvis man vilde sige: Ja, det som Vedtægterne fastsætte, det, som Pensionsloven kræver, det give vi og ikke mere, saa kunde jeg forstaa det; men under anden Behandling af Finanloven i Aar forelaa der et Forslag fra Forsvarsministeren, som angik en Kontorchef Møller i Krigsministeriet, som havde haft uheldige Avancementsforhold — han var ikke avanceret saa heldigt, som han kunde og burde, og han gik af med en Pension af 3,206 Kr. —, der var Ministeren ikke saa bange for Konsekvenserne, der sagde Ministeren: En Pension af 3,206 Kr. er for lidt, og jeg vil derfor henstille til Udvalget at give ham 500 Kr. mere, end der retmæssig til-

kommer ham. Der var ogsaa en Fuldmægtig Nielsen i Ministeriet, som ligeledes havde været uheldig med sine Avancementsforhold. Saa kom Ministeren og sagde: Den Mand skal have 2,260 Kr. i Pension, men jeg henstiller at give ham 400 Kr. mere. Der var den Gang ikke Tale om, at man var bange for Konsekvenserne af disse Forslag. Jeg vil gaa lidt længere tilbage endnu og minde om, at da den højtærede Finansminister kom og foreslog, at en Læge, blot fordi han i 4½ Aar havde været Læge hos Kongen, skulde have 2,100 Kr. i Pension, da var man heller ikke bange for Konsekvenserne. Overhovedet er man aldrig bange for Konsekvenserne, naar det drejer sig om store Bevillinger, som kunne medføre Konsekvenser opad. Men saa snart det drejer sig om en Mand, der skal reddes fra at sulte — og det er det, det drejer sig om i dette Tilfælde —, saa er man bange for Konsekvenserne, saa siger man: Nej, det gaar ikke an at give ham denne Understøttelse, fordi det kan medføre farlige Konsekvenser. Hvis det var saadan, at det her stillede Forslag var enstaaende paa Finansloven, saa skulde vi slet ikke have stillet vort Underændringsforslag, men netop fordi det har mangfoldige Sidestykker, og fordi det er umuligt for et Mindretal, paa Trods af Ministeriet og Administrationen, at stille alle de Ændringsforslag, som burde stilles, have vi taget et enkelt Tilfælde frem for at vise, hvilket Kendskab Administrationen egentlig har til Livet i fattige Hjem. Den mangler fuldstændig Kendskab dertil, ellers vilde den aldrig komme med Forslag som det her foreliggende, eller den vilde skynde sig at faa de Vedtægter lavede om, i Kraft af hvilke disse Understøttelser tildeles.

Vi have liggende paa vort Bord en Indstilling angaaende Andragender, der ere tilstillede Finansudvalget. Mellem disse Andragender er der et, med Hensyn til hvilket den vedkommende Minister — det er en anden Minister — har udtalt, at han ikke kan tiltræde Forslaget om dets Henvisning. Det er et Andragende fra et Postbud i Barrit i Bjerre Herred. Han er 62 Aar gammel og har i 29 Aar gaaet Postbud. Under denne Virksomhed paa-drog han sig en Øjensvaghed, saa at han nu er bleven omtrent blind. Han fik en smitsom Sygdom under Udførelsen af sin Gerning og maatte tage sin Afsked. Han har en svagelig Hustru at forsørge. Han har 7 Kr. om Ugen at leve af, ikke en